

EKE HÍRLEVÉL

Egyházi Könyvtárak Egyesülése

4044 Debrecen, Kálvin tér 16.

VI. évfolyam

2009/3. sz.

többen adjanak hálát az Isten dicsőségére. Ezért tehát nem csüggedünk. Sőt ha a külső emberünk megromlik is, a belső emberünk mégis megújul napról napra. Mert a mi pillanatnyi könnyű szenvedésünk minden mértéket meghaladó nagy, örök dicsőséget szerez nekünk, mivel nem a láthatókra nézünk, hanem a láthatatlanokra, mert a láthatók ideig valók, a láthatatlanok pedig örökkévalók. Tudjuk pedig, hogy ha földi sátorunk összeomlik, van Istentől készített hajlékunk, nem kézzel csinált, hanem örökkévaló mennyei házunk.”

Kérném a tisztelt jelenlévőket, álljunk föl és csendesedjünk el egy percre, imádkozzunk. Mindenható Atyánk! Néked adunk hálát, hogy ismerhettük, tisztelhattuk és szerethettük testvérünket, hozzád fohászkodunk, vedd körül a Te végtelen kegyelmeddel, mert akik Krisztusban halnak meg, a Te ígéd szerint örök életre jutnak. Úgy legyen, Ámen!

G. Szabó Botond
(elhangzott a gyulafehérvári EKE-közygyűlésen, július 7-én)

... Amikor két héttel ezelőtt telefonáltam Pannonhalmára, valamikori tanárom, Miksa atya felvette a kagylót, és azt mondta: "Szervusz, Pali, mit akarsz?" "Honnan tudja az atya, hogy én vagyok az?" – kérdeztem vissza meglepetten. "Hát te kerestél délelőtt, vagy nem?" – hangzott a válasz. "Igen, én voltam, és igen, én vagyok" – mondtam, aztán hosszú beszélgetésbe kezdtünk, a végén megállapodtunk, július 2-án elmegyek hozzá, mert valami fontosat akar mondani nekem. Most meg sírok a naptár fölött, amelynek csütörtöki oszlopába oda van írva: Miksa. Több ezren lehetünk így, egykori bencés diákok, azok, akiket németre, latinra, magyarra – magyarságra tanított Bánhegyi Miksa, akinél hitelesebben kevesen tudták megmutatni a világnak, milyen is a valódi bencés szerzetes: kemény, fegyelmezett, következetes, szerény, erős, tiszta, vidám és rendszerető. A bencések nekünk – több-kevesebb sikerrel – mindezt tisztességgel átadták. Embert faragtak belőlünk, tartást, méltóságot, hitet és tudást kaptunk tőlük.

Bánhegyi Miksa az élete nagy részét Szent Márton hegyén, Pannonhalmán töltötte. Közel az éghez. A halál egy másik, nagyobb hegyen, a Mátrában érte. Ilyen volt: köztünk, de mindig valahogy magasabban élt. Nagyon szerettem, ezért fáj, hogy elment. Siratom – de hiszem, abban a másik világban, ahová a Teremtő elvitte, találkozunk. És akkor majd elmondja nekem azt a valami fontosat, amire itt már nem jutott időnk.

Dippold Pál
